

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑ'ΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Ναι, είπε ή κόμησα ντέ Φόρζ. 'Η μητέρα σας είνε τώρα καλύτερα, μά υποφέρει πολύ ψυχικός.

'Ο Ροβέρτος έμεινε σιωπηλός. 'Η κόμησα είδε πώς ανατρίχιαζε.

—Δέν θά θέλατε νά την δήτε; τόν ρώτησε.

'Ο Ροβέρτος τραθήχτηκε πίσω κι' απάντησε:

—Νά την δώ; 'Όχι, είν' αδύνατον!

—Σας περιμένει κάθε μέρα και λέει: «Θά ξαναγυρίση. Δέν είνε δυνατόν τόν παιδί μου νά γαθή άνεπανόρθωτα. Καί όπως ξέρω, όπως έχω αντίληφθή, προσεύχεται νύχτα και μέρα γιά τήν σωτηρία σας...»

'Ενας στριγγός λυγμός έξυγε από τά χείλη τού Ροβέρτου. Μπροστά του, στό μισοκόταδο, διαγραφόταν τόν ώραίο πρόσωπο τής κομήσης, όπου τά μάτια της φωτιζόντουσαν από μιά γλυκειά λάμψη. 'Ο Ροβέρτος είδε δυό δάκρυα νά κυλούν άπ' αυτά τά ώραία μάτια. «Εκλαιγε γι' αυτόν, τόν ξεπεσμένο και τόν άποστάτη, ή άγνή και πιστή νέα γυναίκα, αυτή που δέν ειχε ποτέ τολμήσει νά τήν συγκρίνη μέ τήν 'Ισαβέλλα...»

Μιά δυνατή συγκίνηση τόν άναστάτωσε. 'Υποκλήθηκε μπροστά στην 'Ελένη μουρμουρίζοντας:

—'Ω! άν «έκείνη» ήταν σαν κ' εσάς.

Τή στιγμή αυτή, φάνηκε ό κ. ντέ Βρυνιέ που ξαναγύριζε. 'Η κόμησα ντέ Φόρζ ρώτησε μέ φωνή πνιγμένη από τά δάκρυα:

—Τί νά πώ στή μητέρα σας;

Σιγανά, μέ τόνο άπελπισίας, ό Ροβέρτος τής απάντησε:

—Πέστε της πώς υποφέρω... πώς υποφέρω όπως όλοι οι κολασμένοι μαζί... κι' ότι την αγαπά πάντοτε...

Κι' άφοδ τήν χαίρετη, άπομακρόνηκε και ξαναγύρισε στό σαλόνια. Μά σέ λίγο έφυγε πάλι χωρίς νά ειδοποιήση τήν 'Ισαβέλλα και πήγε κάτω στους κήπους, όπου και πλανιότανε, σαν θασασιομένη ψυχή, όλες τίς ύπόλοιπες ώρες τής νύχτας.

'Ο θασασινός άνειμος στέγαννε στό μάγουλά του τά φλογερά του δάκρυα. Μά δέν μπορούσε νά γαληνέψη τόν άπελιτισμένο τόν πόνο, που άρνιότανε νά ξαναγυρίση κοντά στό Θεό, τόν όποιο φοβόταν.

Κατά τά χαράματα ξαναγυρισει και θρήκε τήν 'Ισαβέλλα νά τόν περιμένει στην κάμαρη τους. 'Εκείνη, θλέποντάς τον, έτρεξε πρόσ αυτών και τόν φώναξε:

—'Επιτέλους! Τί έγινε; Γιατί μέ έκανες ν' άνησυχώ τόσο;

'Ο Ροβέρτος τής απάντησε μέ τόνο κουρασμένο:

—'Ξέγασα, είν' αλήθεια...

—'Ξέγασες ότι σέ περιμένα;...

Ξέγασες ότι άγωνιούσα;... Μά δέν σκέφτεσαι πειά καθόλου έμένα;

'Ελεγε τά λόγια αυτά μ' ένα τόνο οδυνηρής έκπληξεως. Τό γέρι της άκουπούσε στόν ώμο του και τό πόσωπό της ειχε πληραιοεί το δικό του.

'Απληστα, προσπαθούσε νά διασθάση μέσα στό κουρασμένο του μάτια.

Μά τά ειβε νά γυρίζουν άλλου. 'Ο Ροβέρτος ούτε καν ειχε άνασκιρήσει, άκούγοντας τίς γεμάτες πάθος ερωτήσεις της.

Τής ειπε μόνο κάπως ξερα:

—Δέν φαντάζομαι πώς θέλεις νά μου κάνης σκηνές, 'Ισαβέλλα; Θά ήταν λίγο γελοίο...

—Γελοίο! φώναξε εκείνη. Σοδ φαίνεται γελοίο τόν ν' άνησυχώ, τόν ν' άναρωτιέμαι άν είμαι άκό-

μα ή Μπέλλα σου που τήν άγαπούσες άποκλειστικά! 'Ω! δέν θά μιλούσες έτσι άλλοτε! Μά θέλω νά μάθω ποιόν συλλογίζεσαι, άφοδ δέν συλλογίζεσαι έμένα;

'Ο Ροβέρτος παραμέρισε λίγο και τής απάντησε ψυχρά: —Δέν πρέπει νά παραπονείσαι... 'Εού μέ έκανες έτσι, άφαιρώντας μου τό στήριγμα τής πίστεώς μου και χωρίζοντάς με άπ' όλους τούς δικούς μου...

—Τό έκανα αυτό γιά νά μ' αγαπάς περισσότερο... γιά ν' αγαπάς μονάχα έμένα, περισσότερο άπ' όλα, όπως τόσο συχνά μέ θεβαίνες... Θυμάσαι;

Καί, λέγοντας τά λόγια αυτά, προχώρησε και πλησίασε τό πρόσωπό της στό πρόσωπο τού Ροβέρτου. Τής απάντησε μέ φωνή τραχειά, χωρίς νά τήν κυττάξη:

—Ναι, θυμάμαι...

—Ξαναπές τόν μου!... Ξαναπές τόν μου ότι μ' αγαπάς περισσότερο άπ' τό κάθε τι, Ροβέρτε;

'Εκείνος παραμέρισε πάλι και, αυτή τή φορά, τήν έκύτταξε. Δέν άνατρίχιασε καθόλου θλέποντας τήν φυσιογνωμία της, αυτό τό γυναικείο πρόσωπο που έπαλλε δολόκληρο από μιά παθητική οικεία.

Τής απάντησε μέ τόνο κουρασμένο, κάπως τσακισμένο: —Δέν μπορώ νά σοδ τό πώ πειά. 'Αν σοδ τόλεγα, δέν θά σοδ έλεγα τήν αλήθεια. 'Ησοον τό πάν γιά μένα. Μά τώρα δέν εισαι πειά παρά μιά συνήθεια, μιά άνάμνησις... μιά τύφις...

'Η 'Ισαβέλλα τού άρπαξε τά μπράτσα και τά έσφιξε, χωρίς νά βελη, φωνάζοντας:

—Πές μου, τί αγαπάς τώρα; Τί σέ παίρνει από μένα;

'Ο Ροβέρτος άπαλλάχτηκε άπ' τό σφιξιμό της και τής απάντησε:

—'Η μητέρα μου! 'Εκείνη συλλογιζόμουν αυτή τή νύχτα! Πρός εκείνη πετούσε ή κουρασμένη καρδιά μου...

—'Α! τό υποψιαζόμουν αυτό! 'Όστε ή μητέρα σου σέ παίρνει από μένα μέ τήν άνάμνησι τής μόνο!... 'Όστε δέν τά θυσιαισες όλα γιά ν' άπομακρυνείσαι τώρα από μένα;

'Ο Ροβέρτος φώναξε πνιγμένα:

—'Α! μή μου θυμίζεις πειά αυτές τίς θυσιές!... Μέ θασανίζου, μέ σκοτώνουν!... Πως μπόρεσα νά ξεπέσω στό σημείο αυτό; Σοδ παράδωσα τήν ψυχή μου, 'Ισαβέλλα. Τήν κατάστρεψες... Τί άλλο ζητάς από μένα...

'Επιασε τό μέτωπό του μέ τά δυό του χέρια, προσθέτοντας:

—'Αποσέ με! 'Εχω πυρετό... Μοδ χρειάζεται μοναξιά... Πήγαινε, 'Ισαβέλλα, ν' άναπαύθης. Λυπούμαι που σ' άνυσούσα, μά δέν έκανες καλά νά μέ περιμένης...

Τότε εκείνη τού απάντησε παράφορα:

—Θά σέ περιμένο όλες τίς ημέρες... Θά σέ περιμένο ώσούτου νά ξαναγυρίσης σέ μένα.

XIX

Τό φως έφεπτε άπ' τά πολύχρωμα τζάμια έπάνω στις πλάκες κι' ό λιθωνωτός άνέβαινε ψηλά. Τά άρμόνια έπαιζαν. 'Ηταν ένας ψαλμός πολύ γλυκός, που νανοίριζε τόν Ροβέρτο, που άποκοιμίζε τόν πόνο του. Βρισκόταν στην 'Αγία Καικιλία, γονατισμένος στην συνθιωμένη του θέσις και παρακοιλουθός τήν λειτουργία. 'Ιεροτελεστούσε ό

Πλανιότανε στούς κήπους, όλη τή νύχτα, σαν κολασμένη ψυχή...

εξάδελφός του άθως Τρεμάρ. Ο γέρο εφημέριος, στο στασίδι του, είνε τυλιγμένος ολοκληρως σέ μία πορτοκαλιά λάμπι πού χρωματίζει τά μαλλιά του. Τό κόκκινο φόρεμα τών παιδιών τού χορού άποτελεί μία ζωηρή νότα μέν' στην γλυκύτητα τών χρωμάτων καί τών αθωμένων χρυσαφιών. Νά ο μικρός 'Αρμάνδος, πού προχωρεί μέ τό λιβανιστήρι στό χέρι... 'Ο ούρανός είνε μέσά στά καθαρά τού μάτια καί ή ψυχή τού έχει διατηρήσει την λευκότητα τού θωπτιομάτος. 'Ο καπνός άνεβαίνει άπ' τό λιβανιστήρι κι' ο Ροβέρτος προσπαθεί νά τόν άνανέψει...

Μά όχι, τó άρωμα πού άνανέπει δέν είνε άρωμα λιβανιού... Είνε τό άλλο εκείνο άρωμα πού τό άπεχθάνεται τώρα, αυτό τό άρωμα τού ήλεκτρου καί της βιολέττας πού τόσον καιρό τόν είχε μεθύσει...

Τό δνειρό του είχε τελειώσει... "Ενοιωθε κοντά τού την παρουσία της 'Ισαβέλλας. Μέ ήλιφι, άνασήκωσε τά θωρειά θλέφαρά του. "Όχι, δέν θρισκόταν τήν 'Αγία Καικυλία. Μπροστά τού όρθωνόταν ή φλαμανδική ντουλάπα της κάμαρης του. Βρισκόταν στό κρεβάτι του πούλύ άρωστος, έπειτ' άπό ένα κρύμαρ πού τό είχε άρπάξει κατά την έπιστροφή του άπό τό Ντυνάμ. Σήμερα τού πρώτ' τό είχε νανέψει άπό τόν τρόπο μέ τόν όποιο τόν εξέταζε ο γιατρός, πώς ή κατάστασί του ήταν πούλύ σωστή...

'Η δύσπνοια τόν έπνιγε, ο πυρετός τόν φλόγιζε. Μά αυτοί οι φυσικοί πόνοι δέν ήταν τίποτε μπρός στο μαρτύριο της ψυχής

του. "Έθλεπε καθαρά όλα τά σφάλματα της ζωής του κι' άναντριχιάζε άπό τρόμο. Τά δάχτυλά του ταραζόντουσαν, πιανόντουσαν άπ' τά οεντόνια.

"Έχεις άνάγκη άπό τίποτε, φίλε μου;

'Η 'Ισαβέλλα έσκυψε πρός αυτόν, γεμάτη φροντίδα κι' άνησυχία.

"Όχι, εύχαριστώ.

'Εκείνη όμως έπέμεινε:

"Πές μου, τί έπιθυμεις, άγαπημένο μου.

Τά γαλάζια του μάτια, πού έλαμπαν άπό τόν πυρετό, καρφώθηκαν έπάνω της.

—Δέν έπιθυμώ παρά ένα πράγμα: νά δω την μητέρα μου. Γράψε της πώς είναι πούλύ άσχημα κι' ότι τη ζητάω...

'Η νέα γυναικία άνασκήρθηκε.

—Μά όχι, τού είπε. Δέν είναι άσχημα. Είνε περιττόν νά την άνησυχούμε...

"Όχι. Θέλω νά την δω, πριν πεθάνω...

—Νά πεθάνης! Τί σουλλογίζεσαι; Μά όχι, θά ζήσης, θά ζήσης, Ροβέρτε, άγαπημένο μου!... Θά σε φυλάξω, θά σε ύπερασπιστώ έναντίον τού θανάτου... Γιατί ένώ σ' αγαπώ πάντοτε!

Είνε ακόμει πρός αυτόν καί τόν τύλιξε μέ τά μπράτσα της. Μά ο Ροβέρτος την άπομάκρυνε. 'Η πνιγμένη τού φωνή ψιθύρισε:

"Όχι... όχι... φτάνουν πειά αυτές ή ψεύτικες χαρές... Δέν ταυριάζουν μέ την ώρα πού θρισκομαί...

Μά ή δύσπνοια τού τόν διέκοψε καί ή 'Ισαβέλλα φώναξε τή νοσοκόμα. "Ήταν μία μοναχή, σύμφωνα μέ την έπιθυμία τού Ροβέρτου. "Όταν ή κρίσις περάσε, ή αδελφή άπομακρύνθηκε. 'Η 'Ισαβέλλα άπόμεινε θρία κοντά στο κρεβάτι κρατώντας τό χέρι τού Ροβέρτου. Αυτός άπόμεινε μία στιγμή σιωπηλός, μέ τά μάτια κλειστά. Μέ τή σκέμη τού θρισκόταν στό Σαρζέ, κοντά σέ άλλους τούς δικούς του. Καί ήταν πούλύ καλά εκεί.

Τά θλέφαρά του σέ μία στιγμή άνασκήώθησαν:

—'Πηγρόφρησε; ρώτησε.

—Σέ ποιόν, άγαπημένο μου;

—Μά στή μητέρα μου!

—'Επιμένεις άπολύτως;

—Ναί, τό θέλω. Θά τό κάνης;

'Η 'Ισαβέλλα δέν άπάντησε άμέσως. 'Ο Ροβέρτος νόμισε πώς θά τού άρνιόταν καί είπε πικρά:

—Τί έχεις νά φοβήθης τώρα;... Θά πεθάνω... Δέν θά μ' έχεις ποτέ πειά...

—Θέλω νά έχω την σκέμη σου ώς την τελευταία στιγμή...

"Απόστρεψε τό θλέμμα του άπό τά μάτια της όπου έλαμπε πάντοτε αυτή ή άγάπη πού τόσο τόν είχε σκλαβώσει άλλοτε.

—'Η σκέμη μου; Έκανε. Δέν είνε πειά δική σου... 'Ανική στο παρελθόν μου, στή μητέρα μου. Δέν έχεις πειά νά χάσης τίποτε, 'Ισαβέλλα.

'Εκείνη άνορθώθηκε καί άπομακρύνθηκε, λέγοντας μέ φωνή πού έτρεμε:

—Καλά... Πάω νά τηλεγραφήσω!...

'Η νύχτα ήταν μακρά, μέσα στην άτελείωτη άπνία πού την έκοθαν δύσπνοιας καί θωσανιστικές σκέψεις. 'Ο Ροβέρτος ώσσοό έπαυσε θάρρος μ' αυτή τή σκέμη:

—«'Η μητέρα μου θάρρη! Αύριο θά τη δω!...»

Τού φαίνονταν πώς άλλος ο τρόμος του, β'οι οι πόνοι του θά διαλυόντουσαν, μόλις ή μητέρα του θά έφτανε εκεί καί θά μπορούσε νά καταφύγη μέσα στην άγκαλιά της όπως άλλοτε.

Κατά τά χαράματα, άποκοιμήθηκε. "Όταν άνοιξε τά μάτια του, είνε πλάι στο κρεβάτι του τή μητέρα του καί τόν εφημέριο της 'Αγίας Καικυλίας.

Γεμάτος χαρά, τραύλισε:

—Μαμά! Κύριε εφημέριε! Σώθηκα!

'Η κ. Βιλάν, καταπνινας τά δάκρυά της, πήρε άνάμεσα στό χέρι της τό άδύνατο στήθος του, έγειρε τό κεφάλι της στόν ώμο του καί τόν φίλησε στά θωσουλόμενα τού μάτια...

'Ο γιοις της!... Νά σέ ποιά κατάσταση τόν ξανάβρισκε. Κοντά της, τό στωχό έτοιμόθνατο κορμί τού άναντριχιάζε άπό πυρετό κ' εύτυχία...

—'Φίλησε μέ πάλι, μαμά! Τί καλά! Τί καλά!

Είχε έγκαταλειφθή στην άγκαλιά της, άκουγε μέ γοητεία τά τρωφερά λόγια πού τού έλεγε κ' έπαυελόμυσε:

—'Εσείς έδω! Σώθηκα!...

—'Αγαπημένο μου παιδί! Ροβέρτε μου!...

—Μαμά! Μαμά! "Ω! πόσο λαγαρούσα νά σέ ξαναβδω!... Μά δέν είναι πειά άξιος!... Είμ' ένας άθλιος!...

'Ο γέρος έρεύς έσκυψε πρός αυτόν. Τά γέρικά χέρια του έσφιξαν τά ισχία χέρια τού άρρώστου. 'Η τσακισμένη τού φωνή έλεγε:

—Φτωχέ μου μικρέ! Φτωχέ μου μικρέ!...

—'Εργόσαστε για μένα, κύριε εφημέριε; Έκάνετε για μένα αυτό τό ταξείδι;

—Μά ναί, μικρό μου παιδί!...

"Έκανα τήν ώρα σου οδόμευχη την ήμερά της θωπτιώσεως σου κ' επειδή σκοτεινισσε λίγο στό δρόμο, φτωχέ μου μικρέ, έρχουμια νά ξαναρχίσω σήμερα τό έργο μου...

Δύο μεγάλα δάκρυα κύλησαν άπό τά μάτια τού Ροβέρτου, ο όποιος τραύλισε:

—Ναί, ναί!... "Ω! τί δρόμο έκανα! Τί τρωμερό δρόμο!... Δέν μπορώ πειά...

"Επειτ' άπό μερικές στιγμές, ή κ. Βιλάν, άφινοντας τό γιοιό της μόνο μαζί μέ τόν έρεά, πήγε στο διπλανό δωμάτιο πού ήταν τό γραφείο τού Ροβέρτου.

'Η 'Ισαβέλλα θρισκόταν εκεί.

Καθισμένη στο γραφείο τού συζύγου της, μέ τά χέρια στηντριγμένα σούς κροτάφους, είχε τά μάτια της καρφωμένα σ' ένα θλιγμένο άνοιχτό μπροστά της.

"Όταν μπήκε μέσα ή πεθερά της, γύρισε τό κεφάλι της πρός αυτήν καί σηκώθηκε. Τό χρώμα της είχε την συνηθισμένη έντονη γλυκύτητά του. Μόνο ένα λέκισμα γύρω άπ' τά μάτια της πρόδιδε την κούρασί της καί την άνησυχία της.

—Πώς τόν βρισκατε; ρώτησε τήν κ. Βιλάν.

'Η μητέρα έπνιξε ένα λυγμό, καθώς της άπάντησε:

—Πούλύ άσχημα.

"Εμειναν μία στιγμή σιωπηλές, κυττάζοντας ή μία την άλλη.

'Η κ. Βιλάν συγκρατούσε τά δάκρυα πού άνέβαιναν στό μάτια της καί ή λεπτός ρυτίδες τού γερασμένου πειά προσώπου της τονίζοντουσαν άκόμα περισσότερο. 'Η 'Ισαβέλλα διατηρούσε τό γαλήνιο ύφος της καί δέν έδειχνε καμμία συγκίνηση. Μά οι ώμοι της άναντριχιάσαν.

'Η κ. Βιλάν είπε μέ φωνή πνιγμένη:

—Πόσο τόν κάνετε νά ύποφέρει!

—Τόν αγαπούσα!

—Τόν άποσπάσατε άπό ό,τι άποτελούσε τήν αληθινή τού ζωη καί τώρα πεθαίνει γι' αυτό... Σ'ας τό είπα, 'Ισαβέλλα, θυμηθήτε, μέσα στο μικρό σαλόνι τού σπιτιού μέ τις πασχαλιές, την παραμονή τού γάμου σας, καί άργότερα στο Παρίσι...

(Ακολουθεί)

Ο Ροβέρτος την κυττάζε στα μάτια...

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
«Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ»
Αισθηματικό μυθιστόρημα της κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ, συζύγου τού πρώην Προέδρου της Δημοκρατίας καί νύν Πρωθυπουργού της Γαλλίας, πού θά γοητεύσει καί θα συναρπάσει τά άναγνωστριάς-μας καί τούς άναγνώστας μας.